

Forord

«Den boken skulle du ikke ha skrevet, Loyd», sa en venn til meg i 2009 etter å ha lest min første bok, *Stopp Mannen! – Følelsenes betydning for en ny mentalitet*. Ti år senere sto han på samme sted i stua vår og sa dette om boken: «Du fikk rett, Loyd!» Marie og jeg fikk hakeslepp. Hadde han glemt hva han sa ti år tidligere? Ja, det hadde han.

Jeg la igjen mye sinne i den boken. Det skjemmer den, men jeg måtte gjøre det for å komme videre i meg selv. Og jeg lærte mye i møte med publikum. Jeg tok imidlertid feil på et viktig punkt. Jeg trodde kvinnen ville gripe tak i mitt forsvar av henne. Det gjorde hun ikke. Og til min forundring var det flere menn enn kvinner som kjøpte boken av meg personlig, som ga meg mest støtte og var ivrigst på drøfte innholdet av den.

Det har skjedd mye med meg personlig på de tolv årene som har gått. Den vedvarende kjærligheten Marie og jeg har til hverandre, har leget mye i min sjel. Jeg har henne å takke for at denne boken har blitt til. Jeg har også fått sagt i fra om en del ting i media som jeg brant inne med. I 2013 slapp jeg til i det vitenskapelige tidsskriftet *Materialisten* (nå inngått). Jeg lærte blant annet å føre noter etter en vitenskapelig standard. Det har jeg hatt nytte av i arbeidet med denne boken.

Lenge jobbet jeg under arbeidstittelen *Empati og erkjennelse*, men i 2017 måtte jeg *erkjenne* at hjelpen som vi som er «hemmet og undertrykket» trenger – som kan gjøre verden til et bedre sted å leve – ikke vil komme fra de mektige, fra eliten. Boken jeg hadde jobbet på i åtte år, måtte skrives om på nytt.

Jeg har vært som en kvinne som har levd et helt liv sammen med en voldelig fyllick i troen på at denne skal endre seg, for endelig å forstå at det gjør han ikke. De mektige/eliten kommer ikke til å være med på å undergrave sine egne privilegier, men sørge for at alt som har gitt dem makt, rikdom og ære, skal bestå. Derfor skriver jeg til de som har mest å vinne på at det bestående rakner.

De øker i antall for hvert år som går, befinner seg blant én million sofavelgere og 800 000 som lever under eller på fattigdomsgrensen i Norge (EU-normen). Vi skal se hvorfor de lavere klassene står nærmest til å kunne revolusjonere sitt sinn, holdninger og tenkemåte, for at vi skal få *et nytt sinn - en annen og bedre verden*.

Mitt håp er at behovet for å erverve oss et nytt sinn blir påtrengende når vi som er kuert, forstår hvor mye de mektige og den tenkende eliten har lurt seg selv, og oss, og med hvilke usannheter de styrer våre liv.

Innledning

Vi er i en unik historisk situasjon. I flere tiår har vitenskapelige oppdagelser filleriset mange av våre etablerte kunnskaper og sannheter. Men ingen har, meg bekjent, satt de nye oppdagelsene sammen for å lære av dem, endre tenkemåte og de falske kunnskapene, sannhetene. Vi skal se at det er ganske mye. Og siden de mektige/eliten ikke vil forandre det som nå må forandres, fordi de vil beholde det som har gitt dem ære, rikdom eller makt, skriver jeg primært til de utsorterte og dominerte som er «hemmet og undertrykket», som har alt å vinne på forandringene.

Det er vi som er «hemmet og undertrykket» som står nærmest til å skape *et nytt sinn - en annen verden*, ta ny viten i bruk istedenfor å holde den skjult, alternativt, omskrive den. Og siden mye av det vi tror på ikke er sant, har jeg et fiffig problem. I hvilken ende jeg skal begynne å nøste i flokene, når mye av det vi tror på er feil.

Dette har derfor blitt et meget spesielt puslespill. For vi har ikke et bilde/motiv å se etter. Vi vet heller ikke hvor på brettet brikkene skal legges ut, eller i hvilken rekkefølge vi skal gjøre det. Her må motivet bli til ettersom vi legger brikkene på plass. Og vi må huske at disse brikkene består av mentale bilder, og at vi hver især skaper vårt eget bilde. Etter å ha lagt ut puslespillet et utall ganger, legger jeg det nå ut i den rekkefølgen jeg *tror* at de jeg skriver til, er mest tjent med.

Av samme grunn bruker jeg synonymer i stedet for navn på de fleste jeg refererer til. Synonymlisten står bakerst i boken og på flippen/inersiden av omslaget bakerst. Det gjør det lett å slå opp. Da ser du at *Sosiologen* er Pierre Bourdieu og at *Hjerneforskeren* er Antonio Damasio. Noter og litteraturliste må være med. Ikke bare krever åndsverkloven det, men alle skal ha honnør for jobben de har gjort. Også de jeg opponerer mot har hjulpet meg. For ofte har løsningen vært å tenke/føle det stikk motsatte av det store autoriteter har fått folk til å tro, som mye fra *Deus* (Yuval N. Harari) og *Psykologen* (Daniel Kahneman).

Jeg ville ikke brukt notene første gang jeg leser boken, men siden jeg så ofte bryter radikalt med det vi tror er sant, forstår jeg de som umiddelbart vil vite hvem jeg refererer til. Derfor vil jeg at du skal vite hvordan dette fungerer. Ta note 30 i del I. Der står: «Damasio, Antonio (2001), s. 55». Da går du til litteraturlisten og finner Damasio og årstallet 2001. Det er en bok som heter *Descartes' feiltagelse*. Det jeg skriver står altså på side 55 i den boken. Årstallet bak navnet Damasio,

avgjør hvilke av hans fire bøker jeg henviser til for anledningen. Dersom flere publikasjoner er involvert på samme person, samme år, får den andre i rekken en «a» bak årstallet, og den tredje en «b» osv.

Må jeg med en gang få sagt at forskning er så mangt. Jeg viser altså ikke til mye forskning og annet velrennomert kildemateriell, for å si at jeg har *Sannheten*. Det kan selvsagt få noen blant de mektige/den tenkende elite til å støtte oss utsorterte, men jeg har altså valgt å se bort fra slike enkelttilfeller i min fremstilling. Uansett gjør forskning og anerkjente kilder som jeg viser til, det vanskeligere for de mektige å latterliggjøre/ugyldiggjøre mine tanker.

Og for meg har det vært artig at en del av det jeg har skrevet, plutselig blir belyst av vitenskapen. Jeg har kunnet føre det rett inn. Og ikke sjelden har jeg byttet ut det jeg har skrevet, med sitater av andre, fordi det har vært bedre skrevet. Dessuten krydrer det språket. Men hva som er hva, sugd av eget bryst og ikke, er ikke alltid lett å si. Men mange henvisninger ble det.

Vi skal se at et av de mektiges viktigste redskaper til å kue/hemme oss utsorterte/dominerte, er dyrkelsen av IQ-ferdigheter. Slik får de mange av oss til å leve livet ut i troen på at vi er uintelligente. Denne dyrkelsen er et fabelaktig skalleskjul for de mektiges mangel på intelligens. Dette våpenet må vi utsorterte/dominerte uskadeliggjøre. Vi skal bli kjent med en helt annen form for intelligens, som jeg har valgt å kalle *interaktiv intelligens*.

Hadde jeg lest denne boken som ung, ville jeg vært spart for mange kvaler og dumheter. Vi skal se at det er de styrendes og de mektiges menneskesyn - sinnelag og holdninger, mangel på intelligens, dårlige dømmekraft og tenkeevne - som er til byrde for kloden, ikke vi som de mektige har stemplet som uintelligente, utsortert til å bli dominert og kuet. Og du skal få vite hvorfor det er den irrasjonelle massen - det opprørte hav med sine såkalte uregjerlige drifter og mangel på fornuft - som står nærmest til å erverve seg *et nytt sinn, skape en annen og bedre verden*.

Kvam 10. august 2021.